

Discurs d'Oriol Junqueras en l'acte d'inici de campanya electoral

NOTA: El contingut d'aquest discurs no serà llegit pel candidat, per la qual cosa la seva literalitat pot variar. El discurs vàlid serà el que pronunciarà Oriol Junqueras a l'acte polític.

IMPORTANT: Aquest discurs resta embargat fins les 23.45h.

Bona nit,

Imagineu que sou una companyia naviliera, o que treballem en una empresa tèxtil, o que sou un treballador del teixit i que esteu esperant que us arribi un container que ve des de l'Índia, o que ve des de la Xina i que amb un vaixell que ha de triar si desembarcarà el container al port de Barcelona o al port d'Algesires. Si decideix descarregar-lo al port de Barcelona es trobarà que haurà de pagar unes taxes administratives que no pas si ha de descarregar-lo a molts altres ports de l'Estat espanyol. I per què és així? Doncs perquè l'Estat espanyol actua com un monopoli, com un monopoli discriminador de preus, com un monopoli que juga en contra dels interessos de la nostra economia, perquè ens imposa unes taxes administratives i per tant una estructura de costos superiors per a les nostres empreses, i per tant juga en contra de la competitivitat de les nostres empreses i contra els llocs de treball dels nostres treballadors.

Ara imagineu que en lloc de ser una companyia naviliera o un treballador que treballa amb la indústria del teixit català, sou una companyia d'aviació o que sou un turista que voleu anar de viatge, o el directiu d'una empresa o un enginyer que ha d'anar a algun altre lloc del món. Doncs en teoria us podríeu beneficiar d'una directiva europea que s'anomena la Directiva de la llibertat de cels. Segons aquesta directiva, totes les companyies aèries poden aterrar i enlairar-se de l'aeroport que creguin oportú. I això és vàlid a tot Europa excepte a l'Estat espanyol, perquè l'Estat espanyol continua aplicant convenis bilaterals que ha signat amb altres estats no-membres de la Unió Europea, pels quals obliga a les companyies aèries d'aquests països a aterrar i a enlairar-se des de l'aeroport de Barajas, en clar perjudici de les nostres empreses i dels nostres treballadors.

Ara imagineu que la vostra vocació de tota la vida, des de ben petits, ha estat fer sacs de paper i per tant quan éreu petits ja us dedicàveu a plegar els fulls dels diaris i en fèieu paperines per posar-hi a dins unes crispetes. I que ara aquesta vocació, un cop heu arribat a l'edat adulta, la voleu traduir en la fabricació de sacs de paper i, per tant, una línia de fabricació de sacs de paper us costa a Catalunya engegar-la vuit milions d'euros i en canvi a Aragó, sis milions d'euros. Per què? Doncs perquè l'Estat espanyol utilitza fons europeus i els destina prioritàriament a altres comunitats autònomes que no són Catalunya, perquè aquestes comunitats autònomes són considerades zones d'objectiu u i per tant aquests diners van prioritàriament cap a aquestes zones, en clar perjudici de les nostres empreses i dels nostres llocs de treball.

I això també seria vàlid si enlloc de sacs de paper a vosaltres se us hagués acudit tallar planxa d'acer. Però també seria vàlid si la vostra empresa es dedicàveu a fer un ús intensiu de l'aigua, perquè Catalunya fa una aplicació estricta, una aplicació correcta, de la directiva marc de l'aigua i de les directives europees vinculades a l'aigua i a la depuració d'aigua que en canvi tenen una aplicació molt més laxa a d'altres territoris de la Unió Europea, incloent diverses comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I per tant, és possible que la vostra empresa acabi tancant a Catalunya, deslocalitzant-se i traslladant-se a algun altre lloc, a alguna altra comunitat autònoma de l'Estat espanyol, en clar perjudici de la nostra economia i dels nostres llocs de treball.

En definitiva, l'Estat espanyol juga en contra dels nostres interessos econòmics. L'Estat espanyol pren les seves decisions en funció de criteris polítics, uns criteris que prioritzen un model centralista, un model radial, un model homogeneïtzador i que menysprea els interessos de la perifèria econòmica de l'Estat i molt especialment els interessos dels Països Catalans.

I això explica perquè els Països Catalans i les nostres classes treballadores pateixen una triple crisi. La crisi financera, que afecta el conjunt del planeta; la crisi de l'explosió de la bombolla immobiliària, que afecta molt especialment l'Estat espanyol; i a més a més, la crisi de la manca de finançament de les nostres administracions públiques, perquè a les nostres administracions públiques se'ls imposa un dèficit fiscal brutal, sense comparació a Europa, que també hauria de ser denunciable a Europa. De fet, el land més ric d'Alemanya, que és l'estat de Hessen, contribueix al conjunt de la República Federal Alemanya amb un 4'5% del seu PIB, un percentatge que en el cas del conjunt del País Valencià és de més del 8%, per tant pràcticament el doble, que en el cas del Principat de Catalunya és entre el 10 i l'11%, per tant dues vegades i mitja, i en el cas de les Illes Balears del 14%, i per tant el triple de l'esforç fiscal, de solidaritat fiscal, que fa el land més ric d'Alemanya.

Per tant, Europa és un àmbit adequat per denunciar aquest tipus de prejudicis que causa l'Estat espanyol en contra dels nostres interessos.

(Pausa. Projectió de l'espot electoral de campanya)

Quan cada dia es parla més de la necessitat d'internacionalitzar el conflicte nacional que vivim als Països Catalans, renunciar a perdre aquest fòrum seria un greu error. El debat sobre l'ampliació de la Unió Europea és permanent, però gairebé sempre es pensa només en termes d'ampliació exterior. I el debat que ens interessa, especialment a nosaltres, és l'ampliació interior si de debò aspirem a ser un estat més dins la UE.

Europa segueix sense reconèixer oficialment la llengua catalana. D'entrada, perquè Espanya i els seus representants s'obstinen a fer mans i mànigues per evitar-ho. Poc els importa, i no els molesta gens, que el gaèlic sigui una llengua oficial de la UE. En canvi, no poden admetre que ho sigui el català. Perquè fer-ho seria tant com reconèixer que l'Estat espanyol és una realitat plural amb diverses llengües. I una d'elles, la segona en pes demogràfic i també en vitalitat, és el català. La nostra és una llengua amb un nombre de parlants i una força cultural molt superior a moltes de les llengües oficials a la UE. I això ho hem de fer valer, i demostrar alhora l'absurd de l'actitud dels partits espanyols i de l'Estat espanyol, principals responsables que el català no sigui oficial al Parlament.

Només cal escoltar personatges com Vidal-Quadras o el seu cap de files, Mayor Oreja. El primer, obsessionat contra el català. És ben curiós sentir-lo abominar dels discursos identitaris quan del seu pas pel Parlament Europeu se li coneix poca cosa més que les seves arengues espanyolistes i un dispendi d'energies per evitar qualsevol reconeixement de la nostra llengua. Però el que sembla destinat a superar-lo és el tal Mayor Oreja, de nissaga de fermes conviccions democràtiques. L'altre dia es vantava que el seu besavi hagués prohibit parlar en basc a la família, per evitar que fossin uns analfabets de poble. I és que els testos s'assemblen a les olles. De fet, als Oreja, naturals del municipi guipuscoà d'Orexa, no els va pas caldre la intervenció de les autoritats franquistes per castellanitzar el seu cognom. Ho van fer per iniciativa pròpia, calia desprendre's de tot el que evocava els seus orígens bascos. Avui, al petit municipi d'Orexa, segueixen parlant basc i també saben parlar castellà. Pot dir el mateix el senyor Oreja? Ser analfabet en la llengua pròpia d'Euskal Herria el fa més universal? Oreja hauria de saber que un viatger savi mai menysté el seu propi país. Però el poble és més savi que no devia pensar l'Oreja i per alguna cosa la gent d'Orexa, quan Mayor Oreja els va demanar el vot com a candidat a Lehendakari el 2001, ho tenien clar. No el va votar absolutament ningú, ni per equivocació. Potser és cert allò que ningú va ser profeta a la seva terra. Però d'aquest no en volen saber res, res de res. Els de casa el tenen ben clissat.

Però no val a oblidar-se del PSOE que ha tingut com a il·lustre representant al Parlament a un català anomenat José Borrell. Un altre exemple d'obsessió identitària, molt preocupat per evitar al preu que fos —ni que sigui a costa de fer el ridícul tal i com va fer davant Bernat Joan—, que es pogués parlar en català al Parlament Europeu. Al límit que van cridar a l'ordre Bernat Joan quan s'expressava en alemany perquè

creien que ho estava fent en català. I mentrestant els representants del PSOE, i els del PSC a les seves llistes, no deixen de dir-nos que a Europa no hem d'anar a quedar en evidència amb això del català. I ens ho diuen ells que han fet el ridícul quan pretenien desautoritzar un europarlamentari perquè creien que parlava en català. Si la meitat d'energies que han esmerçat a combatre la presència pública de la llengua catalana les haguessin dedicat a la seva promoció, avui, no en tingueu cap dubte, el català ja seria oficial a la Unió Europea. No podem deixar les institucions europees en mans d'aquesta gent.

Per això avui plantejo una primera proposta a totes les formacions catalanistes, a tota la societat civil, a tot el país de Fraga a Maó, a l'Alguer, i de Salses a Guardamar: els emplaço a donar suport a la Iniciativa Ciutadana Europea que Esquerra com a partit i jo com a eurodiputat promourem per aconseguir la oficialitat del català a Europa. Tinc el convenciment que aquesta iniciativa ha de rebre el suport de tots aquells que s'anomenen catalanistes, que se l'ha de fer seva la societat civil i que ha de ser un pas determinant a Europa per aconseguir l'oficialitat del català davant la manca de voluntat de l'Estat i la incapacitat demostrada fins ara per les dues grans forces polítiques catalanes per aconseguir avenços tangibles.

I encara hi ha algú que es pregunta què hi hem d'anar a fer a Europa? Òbviament que anem a intervenir com a membres d'un projecte transnacional en formació, a parlar dels problemes de tots, que cada dia més són els nostres. Però també a fer-ho amb veu pròpia, amb accent català i a dir ben alt i clar que volem ser a Europa i que exigim participar-hi amb tots els ets i uts per construir un projecte que nosaltres, més que ningú, hem defensat històricament.

Deixeu-me insistir que Europa és un àmbit institucional per plantejar tot aquest tipus de qüestions perquè, de fet, a Europa, allò que és normal és avançar cap a la independència. De fet, la major part dels estats que actualment són membres de la Unió Europea són estats que han assolit la seva independència al llarg dels darrers cent anys i, com a molt, al llarg dels darrers cent cinquanta anys. Si volguéssim començar per la cantonada sud-oriental de la Unió Europea, si no us sembla malament, en els darrers cent cinquanta anys han avançat cap a la seva condició d'Estat i han assolit la independència les següents nacions: Bulgària, Romania, Hongria, Eslovènia, Àustria, la República Txeca, Eslovàquia, Polònia, Lituània, Letònia, Estònia, Finlàndia, Irlanda, Itàlia i Alemanya.

Per tant, Europa és un àmbit adequat per avançar cap a la llibertat. Aquesta llibertat, però, Europa no ens la regalarà. Ningú no ens regalarà res. Europa no serà el subjecte de la nostra llibertat. Però Europa pot ser el complement circumstancial de lloc en el qual nosaltres exercim de subjectes de la nostra pròpia llibertat. De què depèn, doncs? Depèn de la nostra voluntat, del nostre convenciment, de la nostra decisió. Perquè tenim el dret a decidir. Perquè Europa és un àmbit adequat per prendre aquestes decisions, per això la pròxima estació ha de ser Europa.

I què cal, doncs? Ens cal convèncer els nostres conciutadans. Ens cal convèncer els nostres conciutadans de què també els hi convé ser els nostres compatriotes. I per convèncer els nostres ciutadans, afortunadament per nosaltres, que hem de fer aquest esforç de convicció, malauradament pel país tenim molts arguments. D'arguments no ens en falten. Deixeu-me que us n'apunti un.

Si vosaltres parleu amb algun dels vostres parents, amics, veïns o coneguts i intenteu convèncer-los de la utilitat de la independència, potser podríeu començar la vostra conversa preguntant-los si coneixen el president dels Estats Units, el senyor Obama. I probablement el vostre parent, conegut, veí us dirà que sí, que sí que el coneix. Llavors li heu de preguntar si a part de conèixer el president dels Estats Units saben que està implementant el pla econòmic més gran de la humanitat, és a dir, que està implementant un pla econòmic tan gran que mai abans n'hi havia hagut cap de tan gran com aquest. És important que li quedi clar que és el pla econòmic més gran de la humanitat, per tant, no tingueu manies a l'hora d'insistir-hi. I quan tingui clar que el president Obama està implementant el pla econòmic més gran de la humanitat, llavors heu de preguntar al nostre parent, conegut, veí o amic: *I quan creus que li costa a cada contribuent americà aquest pla econòmic, que és el pla econòmic més gran de la història de la humanitat?* És probable

que el vostre parent, amic, veí o conegut no us sàpiga contestar; però llavors vosaltres amablement li doneu la xifra: uns dos mil tres-cents euros, que és una quantitat molt gran, perquè és la quantitat que finança el pla econòmic més gran de la humanitat. Si heu arribat fins aquí, ja heu guanyat. Perquè la següent pregunta és decisiva: i quina és la part d'impostos que paga cada ciutadà català a l'Estat espanyol i que no se'ns retorna de cap manera? Quina part dels nostres impostos que surten de la nostra butxaca, de cada un de nosaltres, des del més petit que acaba de néixer fins el que fa més anys que està jubilat, quina és la part d'impostos que surt de la nostra butxaca i que no ens retornen de cap manera, cada any? Doncs uns tres mil euros. Per tant, els catalans li financem a l'Estat espanyol un pla Obama coma tres cada any. Bé, de fet, no li financem. De fet, atès que és una part d'impostos que no ens retornen de cap manera perquè als americans els surten d'una butxaca en forma d'impostos però els tornen a l'altra butxaca en forma d'infraestructures o de prestacions socials, especialment de prestacions sanitàries, en el nostre cas no ens retorna de cap manera. Per tant, més que finançar, li regalem cada any un pla Obama a l'Estat espanyol. Tres mil euros cadascun de nosaltres. Dotze mil euros per família mitjana catalana, l'equivalent a un cotxe cada any, dos milions de les antigues pessetes cada any. I quants anys fa que dura, això? Doncs, com a mínim, vint-i-tres anys. Dos milions per família catalana en impostos que els hi hem regalat per vint-i-tres anys, fa quaranta-sis milions de pessetes. Quan val un pis al vostre poble? Doncs probablement el pis ja el tindríeu pagat. I si algú de vosaltres paga hipoteca, doncs no en pagaria.

Si amb arguments com aquest no sou capaços de convèncer els vostres amics, veïns, parents i coneguts, que convé votar Esquerra perquè convé avançar cap a la llibertat nacional del nostre país, cap al nostre progrés econòmic i cap a la nostra justícia social, aleshores és que el candidat no és prou bo.

Moltes gràcies.